

Ulkonaisia jälleensyntymistodistuksia.

Aikamme materialistitieteellisen kasvatuksen hyviä tuloksia on se, että olemme vähemmän herkkä- ja taikauskoisia, kuin yleensä oltiin esim. keskiajalla, ja vaadimme mikäli mahdollista kaikista asioista „todistuksia“. Näidenkin suhteen olemme hyvin kriittisiä emmekä usko minkäänlaisia tai kenen todistuksia tahansa, vaan tahdomme, että nekin ovat „tieteellisiä“. Monessa kohdin saatamme kumminkin tieteellisissä vaatimuksissamme mennä liian pitkälle, niinkuin se vanha rouva, joka ei huolinut lainkaan tulla valokuvatuksi, kun ei se voinut tapahtua klo 10 illalla lampun valossa yhtä hyvin kuin päivällä, tai niinkuin ne tiedemiehet, jotka eivät alistu tutkimaan spiritististä „humbugia“, kun eivät materialisatsioni-ilmiöt esim. tapahdu yhtä hyvin keskellä päivää auringon paisteessa kuin iltahämärässä heikossa kaasunvalossa. Mutta jos ymmärrämme, että, kun luontoa tutkimme, luonnon pitää määrätä tutkimustemme ja havaintojemme ehdot, silloin voimme tosi tieteellisellä tavalla päästä selville luonnon salaisuuksista.

Jälleensyntyminen, jos mikään, on vaikea, kenties mahdoton, todistaa ulkonaisesti. Asian omasta laadusta seuraa, että todistukset tavalla tai toisella ovat tekemisissä muistin kanssa, ja kun pidämme mielessä, kuinka vähäsen vielä tieteemme tuntee muistin ja ylipäänsä inhimillisen tajunnan psykologiaa, on luonnollista, että kaikki todistelut, jotka ovat tekemisissä näin arkaluontoisen ominaisuuden kanssa, voivat olla erehdyttäviä ja harhaanvieviä.

Joskin meidän siis toistaiseksi täytyy olla sitä mieltä, että ainoa ehdottomasti tieteellinen ja kokemusperäinen, vaikka tosin aivan yksilökohtainen, reinkarnationitodistus on se, että ihminen itse alkaa muistaa – ja epäämättömällä tavalla muistaa – menneitä ruumistuksiaan, on yhtäkaikki joskus tehty ja tehdään muutamia objektivisiakin havaintoja ja kokeita, jotka puhuvat vakavaa kieltä jälleensyntymisen puolesta ja joita voidaan katsoa jonkinmoiseksi ulkonaisiksi sen opin todistuksiksi. Tahdomme seuraavassa silloin tällöin tehdä niistä selkoa.

1.

Muistin takaisinsiirto hypnosissa.

Tunnettu ranskalainen tiedemies, eversti Albert de Rochas d'Aiglun, joka aikoinaan oli Parisin polyteknillisen laitoksen johtaja, vaikka hän muutamia vuosia sitten näki itsensä pakotetuksi siitä toimesta luopumaan, koska hän harjotti fyysillisokkultisia tutkimuksia, – hän on yhdessä muitten tiedemiesten ja lääkäreiden kanssa tehnyt paljon tutkimuksia sielutieteellisillä, varsinkin korkeammanlaatuisen hypnotismin hämmästyttävillä aloilla.

Nämä ranskalaiset ja englantilaiset tiedemiehet, jotka viime aikoina ovat ruvenneet tutkimaan spiritistisiä ja psyykkisiä ilmiöitä, julkaisevat aikakauskirjaa *Annales des Sciences Psychiques*, josta myöskin ilmestyy englantilainen painos vuodesta 1905 lähtien.

Vuoden 1905 heinäkuun numerossa kertoo eversti A. de Rochas muutamista huomattavista kokeista, jotka hän edellisenä talvena teki Marseille'ssa. Siellä hänellä oli hyvä mediumi, nuori sivistynyt 18-vuotias tyttö nimeltä Marie Mayo, jonka hän vaivutti hypnotiseen uneen. Jo ennen oli eversti Rochas tehnyt sen havainnon, että nukutettu henkilö voi hypnotiseraajansa käskystä siirtyä muistissaan taaksepäin ja ikäänkuin uudestaan elää läpi omat elämänkokemuksensa. Nyt hän tahtoi, tohtori Bertrandin, insinööri Lacoste'n ja osaksi komendööri Remise'n, Marseille'n teosofisen looshin esimiehen, läsnä ollessa, tehdä samanlaisia kokeita, mutta samalla edetä kauemmaksi kuin ennen.

On huomattava, että hypnotiserautun mediuniin muisti on toisenlaatuinen kuin tavallisen päivätajuisen henkilön. Hereillä ollessamme voimme esim. muistaa, millaiset olimme lapsina. Me näemme itsemme lapsina ulkokohtaisesti, niin sanoaksemme perspektiivissä, mutta kun mediumi suggereerataan, muuttuu hän todella omaksi entiseksi itsekseen. Tällainen „muisti“ on tietysti luotettavampi, ja Rochas'n mieleen oli johtunut, että tällä tavalla voitaisiin saada jotain selvyyttä jälleensyntymisen mysterioihin. Hän pani nyt toimeen seuraavan kokeen.

Nukkuvaa henkilöä, nuori neiti Mayo, käskettiin menemään yhä kauemmas ajassa taaksepäin. „Nyt te olette 16 vuotta, nyt 10 j. n. e.“, määräsi tutkija. Ja tyttö puhui muuttuneella äänellä kuin pieni lapsi, viimein hän menetti puhekykynsä kokonaan ja saattoi ainoastaan nyökäyttää päällään vastaukseksi kysymyksiin, ja sitten hän meni äidin kohtuun.

„Vielä kauemmas!“ käski Rochas. Silloin neiti Mayo näytti heräävän ja sopersi: „minä olen hämärässä, harmaassa hämärässä“.

„Mikä sinä olet?“ kysyi eversti Rochas.

„Minä olen Liina.“

Siis aivan toinen ihminen! Silloin sanoi Rochas: „no Liina, kuinka sinä olet tullut tuohon harmaaseen tilaan?“

„Niin, minä tukehduin, hukuin, otin itseni hengiltä.“

„Taaksepäin yhä kauemmas,“ kuului käsky, „nyt olet Liina maanpäällä“.

Ja Rochas sai täten selville, että neiti Marie Mayo on ennen ollut nainen, joka on elänyt Bretagnessa ja hyvin nuorena mennyt naimisiin erään kalastajan kanssa ja saanut lapsen. Mutta mies kuoli, ja hän oli nuori ja suri miestään niin syvästi, ettei jaksanut kestää, vaan heittäytyi mereen ja hukutti itsensä.

Ja Rochas meni yhä kauemmas. Neiti Mayo oli ollut Liina viime vuosisadalla ja varhemmin, samalla vuosisadalla, oli hän ollut mieshenkilö Ludvig XVIII:n aikana. Tästä miehestä mediumi ei ollenkaan pitänyt. Hänestä oli hyvin vastenmielistä kertoa vieraille ihmisille itsestään eli siitä miehestä, mikä hän luuli olevansa, mutta Rochas

pakotti häntä tunnustamaan ja tuli selville, että tämä mies oli elänyt huonosti. Hän sai kirjottaa nimensä: Charles Mauville ja kertoa monta yksityiskohtaa niiltä ajoilta. Vielä varhemmassa elämässä oli hän ollut hovinainen Ludvig XIV:n aikana, nimeltä Madeleine de Saint-Marc. Tässä elämässään hän oli tuntenut monta tunnettua henkilöä, Corneille'n, Racine'n Scarron'in, Madame de Maintenon'in ja m. m. neiti Louise de la Vallière'nkin, josta neiti Mayo hereillä ollessaan ei muista koskaan mitään kuulleen.

Kaikki tämä ei tullut esille yhdessä istunnossa. Rochas ei uskaltanut kauan pidättää mediumiaan hypnotisessa unessa, vaan kokeet tehtiin noin 40 päivän kuluessa, jolloin pidettiin 30 istuntoa. Vähitellen tuli tämä pitkä historia monine yksityiskohtineen ilmi ¹⁾, kuitenkin ei viimeisessä istunnossa vasta, vaan keski-paikoilla istuntojen sarjaa. Sitten uudistuivat aina samat kertomukset yksityiskohdittain, ja mediumi herätettiin välillä ja heitettiin yhtäkkiä taas takaisin syvään horrostilaan ja kaukaisiin aikoihin. Kuitenkaan ei kertomus koskaan sotkeutunut tai käynyt ristiriitaiseksi, vaikka Rochas olisi tehnyt millaisia kysymyksiä tahansa ja missä järjestyksessä tahansa.

Samantlaisia kokeita on sama tutkija tehnyt useampia, ja niitä on myös ennen tehty Espanjassa ja Lyons'ssakin äsken. Eversti Rochas on kuitenkin liian varovainen tiedemies vielä tehdäkseen ehdottomasti sitovia johtopäätöksiä näistä ilmiöistä. Hän lausuu, että ne kyllä ovat mieltäkiinnittäviä, mutta ei vielä todistavia. Kauan täytyy vielä jatkaa näitä tutkimuksia ja tuoda esiin uusia huomioita, ennenkuin näistä kokeista voidaan mitään tarkkaa tietää.

P. E.

Omatunto 1907, N:o 2, Helsingissä, helmikuun 15 p:nä 1907, s. 42-44.

Ulkonaisia jälleensyntymistodistuksia.

II.

Harvinainen tapaus.

Kuten tiedämme syntyä inhimillinen sielu, teosofisten oppien mukaan, uudestaan maan päälle vasta sitten, kun se taivaallisen kauden loputtua on puhdistanut päältään vanhan persoonallisuuden viimeisetkin jäännökset, jonka tähden

¹⁾ Rochas'n y. m. selonteko istunnoista on pitkä ja tarkka, vaikka me tässä olemme aivan lyhyesti maininneet muutamia pääkohtia.

on sanottu, että ihminen ei ole personallisesti, vaan ainoastaan henkisesti kuolematon. Personallisesti kuolematomaksi hän tulee ainoastaan kulkemalla salaista „kaitaa tietä“ ja jouduttua sillä niin pitkälle, että hänen personallinen tajuntansa täydellisesti yhtyy korkeamman minän ylipersonaliseen, yksilölliseen tajuntaan, jolle eri ruumistukset ovat kuin eri päiviä alemman tajunnan elämänkirjassa.

Välistä sattuu kuitenkin, että sielu syystä tai toisesta on tilaisuudessa syntyään jälleen astralitasolta; silloin tosiaan vanha personallisuus pukeutuu uuteen ruumiiseen ja säilyttää joskus muiston edellisestä ruumistuksestaan. Madame Blavatsky tarkoittaa tällaisista tapauksista, kun hän ensimmäisessä suurteoksessaan (*Isis Unveiled*) väittää, että uudestaan ruumistuminen on sangen harvinaista; hän ei siinä kirjassa laisinkaan puhu siitä luonnon laista, jota me olemme oppineet kutsumaan jälleensyntyneeksi.

Seuraava kertomus on esimerkki tämänlaatuisesta astralitasolta tapahtuvasta jälleenruumistumasta. Sen on eräs rouva O. S. New Mexicosta kertonut kirjeessä amerikkalaisen spiritistisen lehden *The Progressive Thinker*'in toimitukselle, jossa lehdessä ja julaiettiin joulukuun 13 p:nä 1902. Mr. C. W. Leadbeater on toistanut kertomuksen kirjassaan *The Other Side of Death* (Kuoleman tuolla puolen). (*P. E.*)

Erään jälleensyntymän historia.

Minä kerron personallisen kokemukseni epäamättömänä tosiasiana, mutta ei minkään erityisen teorian tukemiseksi. Kun tein tämän kokemuksen (28 vuotta sitten), en tiennyt kerrassaan mitään mediumistisuudesta enkä ollut luullakseni koskaan kuullut sanaa jälleensyntyminen. Olin silloin 16 vuoden vanha ja olin ollut vuoden naimisissa.

Minulle oli juuri sarastanut tieto siitä, että olin tulemaisillani äidiksi, kun jollakin hämärällä tavalla aloin tuntea vierelläni näkymättömän personallisuuden. Tiesin ikäänkuin intuitiivisesti, että näkymätön seuralaiseni oli nainen ja melkoisesti minua vanhempi. Vähitellen tämä läsnäolo tuli tuntuvammaksi. Kolmantena kuukautena senjälkeen kun ensin tunsin hänen läsnäolonsa saatoin mieleennostatuksen kautta saada häneltä pitkiä sanomia. Hänellä oli mitä suurin huolenpito terveydestäni ja yleisestä menestyksestäni ja aikaa myöten saatoin jo kuulla hänen äänensä ja monta tuntia keskustella hänen kanssaan. Hän kertoi minulle nimensä ja kansallisuutensa ja monta yksityiskohtaa elämäntarinastaan. Hän näytti hartaasti tahtovan, että minä tuntisin ja rakastaisin häntä hänen itsensä vuoksi, niinkuin hän sanoi. Useamman kerran yritettyään onnistui hänen lopulta tulla näkyväksi minulle. Senjälkeen hän oli minulla yhtä todellisenä kumppanina kuin jos hän olisi ollut lihaa ja verta. Minun tarvitsi vain vetää uutimet ikkunain eteen ja saattaa huoneeseen rauhottava hämärä, jolloin hän saattoi ilmaista itseään minulle sekä näkyväisenä että kuultavana.

Pari viikkoa ennen lapseni syntymistä ilmotti hän minulle, että hänen läsnäolonsa oikea tarkoitus oli se, että hän aikoi ottaa asuntonsa tuohon uuteen muotoon sen syntyessä, täten lopettaakseen maalliset elämäkokemuksensa, jotka liian varhain oli

katkaistu. Tunnustan, että minulla oli vain hämärä käsitys hänen tarkotuksestaan ja että olin hyvin huolissani asian johdosta.

Yöllä ennen tyttärentäni syntymää näin viimeisen kerran kumppanini. Hän tuli luokseni ja sanoi: 'aikamme on tullut; ole urhoollinen ja kaikki käy meille hyvin'.

Tyttäreni syntyi ja oli näöltään henkiystäväni täydellinen pienoiskuva ja aivan erilainen kuin sen perheen jäsenet, johonka hän nyt kuului, ja melkein kaikki, jotka hänet näkivät ensi kerran huudahtivat: „oh! ei hän ole ollenkaan lapsen näköinen. Hän näyttää ainakin 20 vuoden vanhalta“.

Hämmästyin suuresti muutamia vuosia jälkeenpäin, kun eräässä vanhassa kirjassa satuin näkemään sen naisen elämäntarinan, jonka nimen ja elämänvaiheet henkiystäväni väitti olleen itsellään maaelämänsä aikana. Se mitä hän oli kertonut minulle, oli kaikissa kohdissa yhtäpitävä kirjan kertomuksen kanssa lukuunottamatta muutamia persoonallisia asianhaaroja, joita vieras ei saattanut tietää. Koko tämän kokemuksen säilytin omana syvänä salaisuutena, sillä vaikka olinkin nuori, käsitin kyllä, minkä tuomion maailma antaisi sellaisen tarinan kertojalle.

Kerran, kun tyttärentäni oli 15 vuoden vanha, tuli minun henkiystäväni nimi ensi kerran mainituksi hänen läsnäollessaan. Hän kääntyi paikalla minun puoleeni hämmästyneenä näköisenä ja sanoi: „Äiti, eikö isä kutsunut minua sillä nimellä?“ (Hänen isänsä oli kuollut hänen ollessaan vuoden vanha). Minä sanoin: „ei rakkaani, sinua ei koskaan kutsuttu sillä nimellä“. Hän vastasi: „mutta minä muistan sen varmasti, jossakin joku kutsui minua siten“.

Lopuksi tahdon mainita, että tyttärentäni luonne on hyvin samanlainen kuin sen naisen historiallinen luonne, jonka naisen henki sanoi aikovansa ottaa tämän uuden muodon asunnokseen.

Nämä ovat tosiasiani. En tarjoo mitään selitystä; jos ne mahdollisesti sopivat johonkin teoriaan, niin onneksi sille teorialle. Teoriat tavallisesti kaipaavat tosiasioita tuekseen; tosiasiat ovat riippumattomia ja kykenevät seisomaan omin jaloin.